

I Korintiërs 16: 10-24

In de vorige verzen hebben we gelezen dat Paulus het voornemen heeft om naar Korinthe te reizen. Inmiddels is Paulus' medewerker Timotheüs al onderweg naar Korinthe. In hoofdstuk 4:17 van de brief had Paulus zijn komst al aangekondigd. Hij noemt Timotheüs daar een 'geliefd en trouw kind in de Here'. Hieruit blijkt de genegenheid die Paulus voor Timotheüs koestert. Paulus verwacht blijkbaar dat deze brief eerder aankomt dan Timotheüs zelf, omdat Timotheüs via Macedonië naar Korinthe reist (Hand.19:22). Paulus voorziet dat de Korintiërs hun kritiek op Timotheüs zullen afreageren en zullen proberen hem te intimideren.

Paulus wil dat Timotheüs graag besparen. Hij heeft vermoedelijk nogal een vreesachtige aard. Uit de brieven die Paulus aan Timotheüs schrijft valt op te maken dat Paulus hem nog wel eens moet aansporen. Hij stimuleert hem de gaven die hij ontvangen heeft aan te wakkeren. *God heeft hem geen geest van lafhartigheid gegeven maar van kracht, liefde en bezonnenheid* (2 Tim. 1:7,8). Timotheüs is jonger dan Paulus. Blijkbaar is hij al eens eerder veracht vanwege z'n jonge leeftijd (1 Tim.4:12).

Ook de Korintiërs worden aangespoord om Timotheüs niet af te schrikken maar hem vriendelijk te ontvangen. Voor Timotheüs geldt immers hetzelfde als voor Paulus zelf, Timotheüs doet het werk des Heren!

Het voorthelpen van Timotheüs waar Paulus over spreekt is hetzelfde als in vs. 6, waar het over het voorthelpen van Paulus gaat. Het betekent ook hier: behulpzaam zijn met de voorbereidingen van een reis. En die voorbereidingen moeten in vrede gebeuren, zonder intimidatie of bangmakerij opdat Timotheüs zich weer bij Paulus en z'n helpers kan voegen.

Het lijkt Apollos, een andere helper van Paulus, op dit moment niet verstandig om naar Korinthe te reizen. Misschien wel vanwege de partijchap waar in hoofdstuk 3 over gesproken wordt (3:4). Apollos was een Jood, die doorkneed was in de schriften. Volgens Handelingen 18:24 was hij een vurig spreker die bij het echtpaar Priscilla en Aquila in de leer was geweest. Priscilla en Aquila hebben ook in Korinthe gewoond en zijn daar dus niet onbekend. Op het moment van schrijven heeft dit echtpaar een gemeente aan huis, zeg maar een soort bijbelkring, die deel uitmaakt van de gemeente van Efeze. Ze gaven daar samen leiding aan. Hun leerling Apollos

is volgens Handelingen 19:1 ook in Korinthe geweest, maar nu is hij weer bij Paulus in Efeze.

Paulus heeft het hem verschillende keren gevraagd of hij opnieuw naar Korinthe wilde gaan. Letterlijk staat er: het was niet de wil om te gaan. Dit kan betekenen dat het niet Apollos' wil was, maar ook dat het niet Gods wil was. Wij kennen dat ook wel in het Nederlands. Dan zeggen we: het heeft niet zo mogen zijn, waarmee we bedoelen dat God het anders heeft geleid.

Paulus sluit de brief af met enkele nog altijd actuele vermaningen. In de eerste plaats roept hij op om waakzaam te blijven. Dat wil zeggen dat de gemeente de verwachting van de wederkomst van de Here Jezus levend moet houden. In de aanhef van de brief wordt dit als een kenmerk van de gemeente van Korinthe genoemd. *Zij zien uit naar de openbaring van onze Heer Jezus Christus (1: 7)*. Nu stimuleert Paulus hen dus om dit vooral ook te blijven doen.

Ten tweede spoort Paulus de Korintiërs aan om te staan in het geloof. De Korintiërs hebben met allerlei verleidingen te maken. Er ligt druk op de gemeenteleden om deel te nemen aan offermaaltijden in de afgodentempels en er waren ook valse leringen die ertoe geleid hebben dat sommige gemeenteleden de opstanding loochenden en kwam er minachting van het lichamelijke leven voor, alsof de geest er alleen maar toe zou doen, met seksuele misstanden als gevolg. Tegenover deze verleidingen roept Paulus op om het geloof in Christus de krachtbron te laten zijn, zodat de gelovigen overeind blijven onder verleidingen.

Ten derde roept hij op om manlijk en sterk te zijn. Dit is een appèl om standvastig te zijn en bij tegenstand de moed niet te laten zakken. Houd vol.

Tenslotte vindt Paulus het ook nodig om nogmaals te stimuleren om vooral in liefde met elkaar om te gaan. In deze brief heeft Paulus een compleet hoofdstuk (13) gewijd aan de liefde. Dat was blijkbaar hard nodig. In een gemeente waar partijchap voorkomt, gemeenteleden elkaar voor de rechter slepen is liefde geen vanzelfsprekendheid. In hoofdstuk 13 heeft Paulus erop gewezen dat zelfs de meest spectaculaire gaven zoals profeteren en tongentaal geen betekenis hebben als ze niet tot opbouw en uit liefde worden gepraktiseerd.

Dit appèl om de liefde te bewaren geldt vandaag uiteraard ook. Als er in een gemeente verschillen van inzicht zijn dan gaat het er lang niet altijd liefdevol aan toe. Verschillen van inzicht zijn niet erg, die zullen er altijd zijn, maar het getuigt wel van geestelijke volwassenheid als je het gesprek met elkaar in liefde weet te voeren. Daar gaat een positief getuigenis van uit. Uiteraard is het tegenovergestelde ook waar. Als verschillen van inzicht leiden tot roddel, kwaadsprekerij of woordenstrijd dan is dat een blijk van geestelijke onvolwassenheid!

Aan het eind van zijn brief noemt Paulus nog enkele namen en ook brengt hij groeten over. Die namen laat ik maar even rusten.

Ik wil nog wel even op het 21e vers wijzen. Mogelijk heeft hij de brief aan Sostenos, die hij in 1:1 noemt, gedictieerd. Nu pakt hij zelf de pen in de hand. Hij gooit er meteen een stevige oneliner in. *Indien iemand de Here niet liefheeft, hij zij vervloekt!* Een laatste ernstige waarschuwing aan degenen die het Evangelie willen aanpassen aan de Griekse filosofie. Alleen als we Jezus liefhebben zijn we bevrijd van Gods oordeel. Als we Hem niet liefhebben, terwijl we wel weten wie Hij is, rust Gods oordeel op ons.

Aansluitend groet Paulus de gemeente met een voor ons bekend woord: Maranata. Dit betekent: Kom, onze Heer. Vermoedelijk bestond onder gelovigen de gewoonte wel om dit woord Maranata als een afscheidsgroet te gebruiken. Hoewel het woord Maranata maar één keer in de bijbel staat is het in Nederland populair geworden door het werk van Johannes de Heer. In de door hem geschreven bundel komt het woord dan ook regelmatig voor. Maranata blijv' ons wachtwoord.....(JDH 769).

Paulus gebruikt het woord om aan te geven dat hij verlangt naar de komst van de Here Jezus. Deze wederkomst betekent de volledige verlossing van de gelovigen, maar ook het oordeel over hen die Jezus Christus niet liefhebben.

Tenslotte verzekert Paulus de gemeente nog eens dat hij hen liefheeft. Ook als Paulus stevige taal heeft moeten gebruiken komen zijn vermaningen in deze brief voort uit liefde. De liefde vraagt erom om dwalingen aan de kaak te stellen, de liefde vraagt erom misstanden te benoemen, de liefde vraagt erom om gedrag dat schade brengt aan mensen of aan de gemeente te corrigeren.

Laten wij dat ook maar doen: in alles ons laten leiden door de liefde voor de Here Jezus Christus en voor elkaar? Amen